

Arrest

nr. 137 741 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 13 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 24 juli 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. NAUDTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2010 legde de verzoekende partij een aankomstverklaring af.

Op 16 maart 2011 legde de verzoekende partij wederom een aankomstverklaring af.

Op 6 augustus 2011 trad de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw K.B.

Op 9 augustus 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K.B.

Op 7 februari 2012 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 februari 2012 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K.B.

Op 13 juli 2012 nam de verwerende partij wederom de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 29 augustus 2012 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K.B.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, § 1, alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij wijst er op dat wanneer niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, er door de verwerende partij een behoefteanalyse dient te worden gemaakt conform artikel 42, § 1, alinea 2 van de vreemdelingenwet. Zij meent dat de overweging in de bestreden beslissing dat de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen die vastgelegd is op 1459,50 euro volledig arbitrair is. Zij meent dat het wettelijk criterium dat ter zake moet worden nagegaan door de tegenpartij erin bestaat dat de administratie dient na te gaan welke bestaansmiddelen de vervoegde burger en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Hierop stelt de verzoekende partij dat daarbij rekening dient te worden gehouden met de inkomsten van andere gezinsleden. Dienaangaande stelt de verzoekende partij dat zij over gratis woonst beschikt en er dus geen verschuldigde huur is, dat haar echtgenote over voldoende spaargelden beschikt en dat er een engagement is van de andere gezinsleden om in te staan voor de financiële lasten.

De verzoekende partij is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De partner van de verzoekende partij moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd. Derhalve wordt niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is van de bijlage 20, is de overheid

verplicht om “*volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden*” (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, zonder een verder onderzoek te doen naar de bestaansmiddelen die de verzoekende partij en haar echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, geoordeeld heeft dat het gemiddeld maandloon van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt zodat zij een risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In weerwil van wat de verwerende partij in haar nota betoogt, houdt voormeld motief niet in dat zij *in concreto* heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Een en ander klemt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag is waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GWH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. *In casu* stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. In deze kan de verzoekende partij worden gevolgd waar ze stelt dat de verwijzing naar de armoedegrens arbitrair is. Ten overvloede kan ook nog worden opgemerkt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is geweest van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar partner, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift een aantal elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 13 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU